Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

12. februar 2020 *

»Personalesag – midlertidigt ansatte – pension – afgørelse om fastsættelse af pensionsrettigheder – pensionsopgørelser – annullationssøgsmål – klagefrist – for sent indgivet – rent bekræftende retsakt – delvis afvisning – tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb – indplacering i lønklasse og på løntrin – multiplikationsfaktor – tilbagekaldelse af ulovlig retsakt – berettiget forventning – rimelig frist«

I sag T-605/18,

ZF ved advokat J.-N. Louis,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved B. Mongin og L. Radu Bouyon, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand i henhold til artikel 270 TEUF om annullation af den skrivelse af 30. november 2017, hvorved Kommissionens Kontor for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder (PMO) med virkning fra den 1. april 2015 ændrede sagsøgerens alderspensionsrettigheder, og af den skrivelse af 31. januar 2018, hvorved kontoret underrettede sagsøgeren om restbeløbet for Den Europæiske Unions fordringer på ham,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni (refererende dommer), og dommerne L. Madise og R. da Silva Passos,

justitssekretær: fuldmægtig M. Marescaux,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. november 2019,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Retsforskrifter

1 I artikel 5, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union i den affattelse, som var gældende før den ændring, der blev foretaget ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT 2004, L 124, s. 1) (herefter »den tidligere vedtægt«), var der fastsat fire ansættelseskategorier, som i faldende hierarkisk orden blev betegnet ved bogstaverne »A«, »B«, »C« og »D«. Kategori A omfattede otte lønklasser, der rakte fra lønklasse A 8, som var den laveste, til lønklasse A 1, der var den højeste.

2 Artikel 5 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, som ændret ved forordning nr. 723/2004 (herefter »vedtægten«), har følgende ordlyd:

»1. Stillingerne i henhold til denne vedtægt inddeles efter deres art og de opgaver, de vedrører, i en ansættelsesgruppe for administratorer (herefter »AD«) […]

2. Ansættelsesgruppe AD omfatter 12 lønklasser svarende til ledelses-, konciperings- og rådgivningsopgaver samt til sproglige eller videnskabelige opgaver. […]«

3 Vedtægtens artikel 44, stk. 1, bestemmer:

»En tjenestemand med to års anciennitet på et løntrin inden for sin lønklasse stiger automatisk til nærmeste højere løntrin inden for samme lønklasse.«

4 Vedtægtens artikel 66 indeholder en tabel, hvori den månedlige grundløn fastsættes for hver lønklasse og -trin i ansættelsesgruppe AD. For hver lønklasse indeholder tabellen fem løntrin, bortset fra lønklasse 16, som kun indeholder tre. For kategori A var der ifølge den tabel, som fandtes i artikel 66 i den tidligere vedtægt, to løntrin i lønklasse A 8, seks løntrin i lønklasserne A 7, A 2 og A 1 og otte løntrin i lønklasserne A 6, A 5, A 4 og A 3.

5 Vedtægtens artikel 107a har følgende ordlyd:

»Der er fastsat overgangsbestemmelser i bilag XIII.«

6 Artikel 1, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten bestemmer:

»1. For perioden 1. maj 2004-30. april 2006 affattes vedtægtens artikel 5, stk. 1 og 2, således:

»1. De af vedtægten omfattede stillinger inddeles efter deres art og de opgaver, de vedrører, i fire kategorier, der i hierarkisk faldende orden betegnes ved bogstaverne A*, B*, C* og D*.

2. Kategori A* omfatter tolv lønklasser, kategori B* ni lønklasser, kategori C* syv lønklasser og kategori D* fem lønklasser.««

7 I henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag XIII til vedtægten omdøbes den 1. maj 2004, jf. dog bilagets artikel 8, de tidligere lønklasser A 1, A 2, A 3, A 4, A 5, A 6, A 7 og A 8 for tjenestemænd, hvis stilling er omfattet af vedtægtens artikel 35, til henholdsvis A*16, A*15, A*14, A*12, A*11, A*10, A*8 og A*7. Der er tale om midlertidige lønklasser. Det bestemmes nemlig i samme bilags artikel 8, stk. 1, bl.a., at de nævnte lønklasser med virkning fra den 1. maj 2006 omdøbes til henholdsvis AD 16, AD 15, AD 14, AD 12, AD 11, AD 10, AD 8 og AD 7.

8 Artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten bestemmer:

»Med forbehold af artikel 7 fastsættes den månedlige grundløn for hver lønklasse og hvert løntrin efter følgende tabeller (beløb i euro):«

9 Herefter indeholder artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten fire tabeller, en for hver af de tidligere kategorier A, B, C og D. Mere specifikt angives der i tabellen vedrørende den tidligere kategori A med fed skrift en månedlig grundløn for hvert af de forskellige løntrin i de midlertidige lønklasser fra A*16 til A*5, som svarer til den månedlige grundløn, der er fastsat for den samme lønklasse og det samme løntrin i tabellen i vedtægtens artikel 66.

10 For samtlige midlertidige lønklasser, bortset fra lønklasse A*13, A*9, A*6 og A*5, indeholder den pågældende tabel ligeledes følgende supplerende angivelser:

– for hver ny midlertidig lønklasse den tilsvarende lønklasse i den tidligere kategori A

– ligeledes med fed skrift en månedlig grundløn også for løntrin 6-8, for så vidt den tilsvarende lønklasse i den tidligere kategori A omfattede sådanne løntrin; for disse beløb findes der ikke et tilsvarende beløb i tabellen i vedtægtens artikel 66

– under hver månedlig grundløn med fed skrift et tal i kursiv; det angives i en første fodnote, at de pågældende tal »er lig med de tidligere vederlag fastsat i [den tidligere vedtægts] artikel 66«, at de er »angivet til orientering«, og at de »ingen retsvirkning« har; i samtlige tilfælde angiver tallene i kursiv et lavere beløb end det, som er angivet med fed skrift oven over

– under tallene i kursiv på en tredje linje et tal, som i samtlige tilfælde er lavere end én; det angives i en anden fodnote, at »[t]allene i tredje linje svarende til hvert løntrin er en koefficient, der viser forholdet mellem grundlønnen før og efter den 1. maj 2004«; i samtlige tilfælde svarer det i tredje linje angivne tal til resultatet af en division af det tal i kursiv, som er angivet umiddelbart ovenfor (anden linje), med det beløb, som er angivet med fed skrift i første linje.

11 For lønklasse A*12, løntrin 6, angives i tredje linje 0,9426565.

12 Artikel 7 i bilag XIII til vedtægten bestemmer følgende:

»Den månedlige grundløn for tjenestemænd, der er ansat inden den 1. maj 2004, fastsættes efter følgende regler:

1. Den månedlige grundløn, som hver enkelt tjenestemand får udbetalt, påvirkes ikke af, at lønklasserne omdøbes i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1.

2. For hver tjenestemand beregnes der den 1. maj 2004 en multiplikationsfaktor. Denne multiplikationsfaktor er lig med forholdet mellem den månedlige grundløn, som tjenestemanden fik udbetalt inden 1. maj 2004, og det gældende beløb, der er fastsat i artikel 2, stk. 2.

Den månedlige grundløn, der udbetales til tjenestemanden pr. maj 2004, er lig med produktet af det gældende beløb og multiplikationsfaktoren.

Multiplikationsfaktoren anvendes ved fastsættelsen af tjenestemandens månedlige grundløn i forbindelse med tildeling af løntrin eller tilpasning af lønningerne.

[…]

5. Når en tjenestemand forfremmes første gang efter den 1. maj 2004, skal stigningen i den månedlige grundløn, alt afhængig af hvilken kategori han var indplaceret i før den 1. maj 2004, og hvilket løntrin han har nået på det tidspunkt, hvor forfremmelsen får virkning, fastsættes efter følgende tabel, jf. dog stk. 3 […]

6. I forbindelse med den første forfremmelse fastsættes der en ny multiplikationsfaktor. Denne faktor er lig med forholdet mellem den nye grundløn, som fremkommer ved anvendelsen af stk. 5, og det i artikel 2, stk. 2, fastsatte gældende beløb. Med forbehold af stk. 7 anvendes denne multiplikationsfaktor uforandret ved tildeling af løntrin og tilpasning af lønningerne.

[…]«

13 Artikel 8, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten bestemmer følgende:

»Den månedlige grundløn fastsættes for hver enkelt lønklasse og løntrin på grundlag af tabellen i vedtægtens artikel 66, jf. dog artikel 7 i dette bilag. For tjenestemænd ansat før den 1. maj 2004 vil følgende tabel være gældende, indtil deres første forfremmelse efter denne dato får virkning: [for lønklasse AD 12, løntrin 8, androg den månedlige grundløn pr. 1. april 2015 ifølge tabellen 13 322,22 EUR].«

14 Det bestemmes i henholdsvis artikel 10, stk. 1, artikel 20, stk. 2, og artikel 20, stk. 4, i ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte (herefter »ansættelsesvilkårene«), at vedtægtens artikel 66 og 44 finder tilsvarende anvendelse på midlertidigt ansatte.

15 Artikel 1 i bilaget til ansættelsesvilkårene med overskriften »Overgangsbestemmelser for personale omfattet af [ansættelsesvilkårene]« bestemmer, at bestemmelserne i bilag XIII til vedtægten finder tilsvarende anvendelse på de øvrige ansatte, der er ansat den 30. april 2004.

Tvistens baggrund

16 Sagsøgeren blev med virkning fra den 15. november 1999 ansat ved Rådet for Den Europæiske Union som midlertidigt ansat ved kontrakt af 11. november 1999. Med virkning fra den 1. januar 2000 blev han indplaceret i kategori A, lønklasse 4, løntrin 4.

17 Den reform, som forordning nr. 723/2004 indebar (herefter »reformen af 2004«), medførte en ændring af karrieresystemet. Gennem den vedtægt, som reformen resulterede i, blev der indført et karrieresystem, hvori stillingskategorierne A, B, C og D blev samlet i to ansættelsesgrupper, AD og AST. Til dette nye system hørte en ny lønskala. Den lønskala, som var gældende før reformen af 2004, indeholdt for visse lønklasser i en af de fire stillingskategorier indtil otte løntrin, hvorimod den i 2004 indførte skala var ændret således, at den omfattede flere lønklasser (seksten), som hver indeholdt færre løntrin (indtil fem). Der var fastsat en gradvis overgang mellem de to systemer. Lønnen for de tjenstgørende tjenestemænd og øvrige ansatte blev ikke ændret, men beregnet på grundlag af den nye lønskala. Denne fortsættelse blev muliggjort ved at anvende en multiplikationsfaktor. Der var tale om et tal mellem 0 og 1, som repræsenterede forholdet mellem den løn, der blev udbetalt til tjenestemanden eller den ansatte, og den løn, den pågældende ville oppebære i henhold til den ved reformen af 2004 indførte lønskala.

18 Den 1. maj 2004, hvor den nye lønskala trådte i kraft, blev indplaceringen af sagsøgeren, nemlig lønklasse 4, løntrin 6, konverteret til lønklasse A*12, løntrin 6, med en multiplikationsfaktor på 0,9426565 i overensstemmelse med tabellen vedrørende den tidligere kategori A i artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten (jf. præmis 8-11 ovenfor).

19 Den 1. maj 2006 blev sagsøgerens lønklasse omdøbt til AD 12 (jf. præmis 7 ovenfor).

20 Den 1. november 2007 blev sagsøgeren indplaceret i lønklasse A 12, løntrin 8, efter at været steget i løntrin for anden gang siden ikrafttrædelsen af reformen af 2004.

21 Efter at en række tjenester og stillinger, som indtil da havde henhørt under Generalsekretariatet for Rådet, var blevet overført til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten), blev sagsøgeren selv overført til EU-Udenrigstjenesten med virkning fra oktober 2011. Han beholdt sin lønklasse og sit løntrin, dvs. lønklasse AD 12, løntrin 8, og sin anciennitet i løntrinnet pr. 1. november 2007.

22 Indtil da var der for sagsøgeren blevet anvendt en multiplikationsfaktor på 0,9426565, men med virkning fra sagsøgerens lønseddel for februar 2013 blev der anvendt en multiplikationsfaktor på 1. Der blev i denne forbindelse ligeledes foretaget en berigtigelse med tilbagevirkende kraft for perioden fra oktober 2011 til januar 2013. Som følge af denne berigtigelse med tilbagevirkende kraft blev der i februar 2013 udbetalt yderligere 7 948,81 EUR til sagsøgeren.

23 Den 2. juli 2013 blev sagsøgeren udnævnt til chef for Det Europæiske Sikkerheds- og Forsvarsakademi (ESDC), idet han fortsatte med at være indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 8. Sagsøgeren beklædte stillingen indtil den 31. december 2014 og arbejdede derpå på ny ved EU-Udenrigstjenesten fra den 1. januar til den 31. marts 2015.

24 Sagsøgeren blev pensioneret den 1. april 2015.

25 Ved skrivelse af 6. marts 2015 fastsatte Kontoret for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Pensionsrettigheder (PMO) sagsøgerens alderspensionsrettigheder (herefter »skrivelsen af 6. marts 2015«). PMO lagde den periode, hvori sagsøgeren havde gjort tjeneste, dvs. fra den 15. november 1999 til den 31. marts 2015, til grund. Sagsøgeren blev indplaceret på femte løntrin i lønklasse AD 12. Der blev dog anvendt en korrektionsfaktor på 1,1314352, for at den løn, der skulle lægges til grund for pensionsberegningen, på trods af denne ændring af løntrinnet kunne være den samme som den, sagsøgeren oppebar på pensioneringstidspunktet (herefter »grundlønnen«). Sagsøgerens grundløn svarede til grundlønnen for lønklasse AD 12, løntrin 8, således som den fremgik af tabellen i artikel 8, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, dvs. et beløb på 13 322,22 EUR (jf. præmis 13 ovenfor), som ikke blev reduceret, eftersom der for sagsøgeren siden februar 2013 var blevet anvendt en multiplikationsfaktor på 1 (jf. præmis 22 ovenfor).

26 Den pension, som derefter blev udbetalt til sagsøgeren, var i overensstemmelse med den, der var angivet i skrivelsen af 6. marts 2015.

27 I forbindelse med udbetalingen af pensionen for november 2015 angav PMO på pensionsopgørelsen for sagsøgeren, at der var blevet udbetalt et for stort beløb til ham i løn i perioden fra oktober 2011 til marts 2015, og at det overskydende beløb udgjorde en fordring på 22 896,98 EUR, som Den Europæiske Union havde på sagsøgeren.

28 Fra og med februar 2016 blev der indeholdt et månedligt beløb på 715,33 EUR.

29 Endvidere blev sagsøgeren ved afgørelse af 21. februar 2013 indrømmet en forlængelse af børnetilskuddet for sin datter for perioden fra den 1. marts 2012 til den 28. februar 2014. Sagsøgeren fortsatte imidlertid med at oppebære børnetilskuddet til og med marts 2015.

30 I forbindelse med udbetalingen af pensionen for juni 2017 angav PMO på pensionsopgørelsen for sagsøgeren, at der i perioden fra marts 2014 til marts 2015 var blevet udbetalt et for stort børnetilskud, og at det overskydende beløb udgjorde en fordring på i alt 10 196,51 EUR, som Den Europæiske Union havde på sagsøgeren.

31 Desuden tilsendte PMO sagsøgeren en skrivelse den 16. juni 2017. I skrivelsen henviste PMO til beløbet på 10 196,51 EUR og angav en tidsplan, hvorefter der i perioden fra august 2017 til juli 2018 ville blive indeholdt et månedligt beløb på 728,32 EUR.

32 Ved skrivelse af 19. oktober 2017 anmodede sagsøgeren PMO om, at indeholdelserne i hans pension blev indstillet (herefter »skrivelsen af 19. oktober 2017«).

33 Ved skrivelse af 23. november 2017 oplyste PMO som svar på skrivelsen af 19. oktober 2017 bl.a., at der med virkning fra lønsedlen for februar 2013 uberettiget var blevet anvendt en multiplikationsfaktor på 1 for sagsøgeren, herunder også med tilbagevirkende kraft for perioden fra oktober 2011 til januar 2013 (herefter »skrivelsen af 23. november 2017«). Den multiplikationsfaktor, som var registreret i sagsøgerens personlige aktmappe, var imidlertid forblevet uændret på 0,9426565. Fordringen på 22 896,98 EUR, som det var blevet angivet på sagsøgerens pensionsopgørelse for november 2015, at Unionen havde på ham (jf. præmis 27 ovenfor), skyldtes ifølge PMO det deraf følgende for meget udbetalte beløb.

34 I skrivelsen af 23. november 2017 anførte PMO ligeledes, at sagsøgeren efter februar 2014 var fortsat med at oppebære børnetilskuddet, efter at den periode med en forlængelse, han var blevet indrømmet i denne henseende, var ophørt. Dette for meget udbetalte beløb var ifølge PMO årsagen til, at Unionen havde en fordring på sagsøgeren på 10 196,51 EUR (jf. præmis 30 ovenfor).

35 Skrivelsen indeholdt ligeledes en sammenfatning af de indeholdelser i sagsøgerens pension, som var blevet foretaget i relation til begge de fordringer, hvortil der henvises i henholdsvis præmis 27 og præmis 30 ovenfor.

36 Endelig anførte PMO ligeledes i skrivelsen af 23. november 2017, at skrivelsen af 6. marts 2015 som følge af fejlen vedrørende multiplikationsfaktoren (jf. præmis 33 ovenfor) var baseret på en forkert grundløn. PMO oplyste i den forbindelse, at der ville blive tilsendt sagsøgeren en særskilt skrivelse vedrørende dette spørgsmål.

37 Ved skrivelse af 30. november 2017 ændrede PMO med virkning fra den 1. april 2015 sagsøgerens alderspensionsrettigheder (herefter »skrivelsen af 30. november 2017«). Sagsøgerens grundløn blev ændret, hvilket medførte, at der blev anvendt en korrektionsfaktor på 1,066555 i stedet for på 1,1314352 (jf. præmis 25 ovenfor).

38 I forbindelse med udbetalingen af pensionen for januar 2018 angav PMO på pensionsopgørelsen for sagsøgeren, at der var blevet udbetalt et for stort beløb i pension til ham i perioden fra april 2015 til december 2017. Det for meget udbetalte repræsenterede en fordring på 7 389,51 EUR, som Unionen havde på sagsøgeren.

39 Sagsøgeren ønskede ved en skrivelse til PMO af 4. januar 2018 at fremlægge oplysninger, der efter hans opfattelse gjorde det muligt at løse vanskelighederne ved at beregne hans tidligere løn og hans pension. Han sluttede skrivelsen med at anføre, at den multiplikationsfaktor, der skulle lægges til grund ved beregningen af hans løn og hans pension, burde være på 1 og ikke på 0,9426565.

40 Efter en udveksling af skrivelser og e-mails meddelte PMO ved skrivelse af 31. januar 2018 sagsøgeren, at restbeløbet for Unionens fordringer på ham nu androg 22 409,61 EUR (herefter »skrivelsen af 31. januar 2018«). I en tidsplan, hvori de månedlige indeholdelser for perioden fra februar 2016 til januar 2020 var opdelt mellem tre særskilte fordringer, erindrede PMO om det samlede beløb for hver enkelt fordring – 22 896,98 EUR for den første fordring, 10 196,51 EUR for den anden fordring og 7 389,51 EUR for den tredje fordring – og oplyste for hver enkelt fordring, hvor meget der løbende var blevet tilbagebetalt.

41 Den 28. februar 2018 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over bl.a. skrivelsen af 30. november 2017 og skrivelsen af 31. januar 2018.

42 Ved afgørelse af 27. juni 2018 afviste Kommissionen klagen, idet den fandt, at den var rettet mod retsakter, som bekræftede tidligere afgørelser, der ikke var blevet anfægtet inden udløbet af de fastsatte frister, og at klagen derfor ikke kunne antages til realitetsbehandling.

Retsforhandlinger og parternes påstande

43 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. oktober 2018 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

44 Den 26. september 2019 har Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i dens procesreglement stillet parterne skriftlige spørgsmål. Parterne har besvaret spørgsmålene inden for den fastsatte frist.

45 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 7. november 2019.

46 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– »Kommissionens afgørelse af 30. november 2017, hvorved sagsøgerens pensionsrettigheder fastsættes med tilbagevirkende kraft fra den 6. marts 2015«, annulleres.

– »Kommissionens afgørelse af 31. januar 2018 om at kræve tilbagebetaling af et fejlagtigt udbetalt beløb på 22 409,61 EUR«, annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

47 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Tvistens genstand

48 Således som det fremgår af tvistens baggrund, har Unionen efter PMO's opfattelse tre fordringer på sagsøgeren: den første fordring, som i november 2015 androg 22 896,98 EUR, skyldes, at der fejlagtigt blev anvendt en multiplikationsfaktor på 1 i stedet for på 0,9426565 på den løn, som blev udbetalt til sagsøgeren i perioden fra oktober 2011 til marts 2015 (herefter »den første fordring«); den anden fordring, som i juni 2017 androg 10 196,51 EUR, skyldes, at sagsøgeren uberettiget modtog børnetilskud i perioden fra marts 2014 til marts 2015 (herefter »den anden fordring«); den tredje fordring, som i december 2017 androg 7 389,51 EUR, skyldes, at der fejlagtigt blev anvendt en multiplikationsfaktor på 1 ved beregningen af sagsøgerens grundløn og dermed hans pension, hvilket foranledigede PMO til at anvende en korrektionsfaktor på 1,1314352 i stedet for på 1,066555 i perioden fra april 2015 til december 2017 (herefter »den tredje fordring«).

49 Sagsøgeren har anfægtet to retsakter, dels skrivelsen af 30. november 2017, dels skrivelsen af 31. januar 2018.

50 Skrivelsen af 30. november 2017, som følge af hvilken der blev foretaget en ændring af den løn, der var lagt til grund ved beregningen af sagsøgerens pension, idet der med tilbagevirkende kraft blev anvendt en multiplikationsfaktor på 0,9426565 i stedet for på 1, ligger til grund for den tredje fordring (jf. præmis 33, 36 og 37 ovenfor).

51 I skrivelsen af 31. januar 2018 oplyses sagsøgeren om det samlede restbeløb for Unionens tre fordringer på ham på dette tidspunkt. Skrivelsen ledsages af en tidsplan for afviklingen af de tre fordringer med en angivelse af det samlede beløb for hver enkelt af dem.

52 Det bemærkes hvad dette angår, at den første og den anden fordring havde givet anledning til indeholdelser i sagsøgerens pension før januar 2018, hvorfor det samlede nettorestbeløb for de tre fordringer, nemlig 22 409,61 EUR pr. 31. januar 2018, på dette tidspunkt var lavere end fordringernes samlede beløb.

53 Med hensyn til den anden fordring meddelte sagsøgeren under retsmødet, at han gav afkald på sine påstande vedrørende denne, hvilket blev indført i protokollatet for retsmødet.

54 Endvidere gives der i den tidsplan, som ledsager skrivelsen af 31. januar 2018, nærmere oplysninger om de løbende tilbagebetalinger for hver enkelt af de tre fordringer (jf. præmis 40 ovenfor.)

55 Hvad dette angår har sagsøgeren imidlertid angivet i sine skriftlige indlæg, at han påstår »Kommissionens afgørelse af 31. januar 2018 om at kræve tilbagebetaling af et fejlagtigt udbetalt beløb på 22 409,61 EUR« annulleret. Det kan udledes af denne præcisering, at sagsøgerens annullationspåstand alene omfatter konstateringen af, at der foreligger en sådan fordring, og ikke de vilkår for betalingen af den, som findes i den tidsplan, hvortil der henvises i præmis 51 ovenfor. Denne konklusion underbygges af, at sagsøgeren på intet tidspunkt har angivet – hverken i sine skriftlige indlæg eller under retsmødet – at han anfægter tilbagebetalingsvilkårene.

56 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren kun har påstået skrivelsen af 31. januar 2018 annulleret, for så vidt det heri angives, at Unionen har fordringer på ham.

57 Det følger af det ovenstående, at tvistens genstand er begrænset til anfægtelsen dels af skrivelsen af 30. november 2017, som vedrører den tredje fordring angående den pension, som blev udbetalt til sagsøgeren i perioden fra april 2015 til december 2017, dels af skrivelsen af 31. januar 2018, for så vidt det angives heri, dels at denne fordring foreligger, dels at den første fordring vedrørende den løn, som blev udbetalt til sagsøgeren i perioden fra oktober 2011 til marts 2015, foreligger.

Formaliteten

58 Kommissionen, som i svarskriftet havde påberåbt sig, at skrivelsen af 30. november 2017 og skrivelsen af 31. januar 2018 kun udgjorde en gentagelse af den afgørelse, der afspejles i pensionsopgørelsen for november 2015, meddelte under retsmødet, at den gav afkald på sine afvisningspåstande, hvilket blev indført i protokollatet for retsmødet.

59 Ifølge fast retspraksis er klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 imidlertid ufravigelige og kan ikke ændres af parterne eller af retsinstanser, som ex officio skal efterprøve, om fristerne er overholdt (dom af 29.6.2000, Politi mod ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:354, præmis 15, og af 29.11.2018, WL mod ERCEA, T-493/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:852, præmis 64).

60 Ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, kan enhver af vedtægten omfattet person indbringe en klage til ansættelsesmyndigheden over en retsakt, der går den pågældende imod; klagen skal være indbragt inden for en frist på tre måneder.

61 Lønsedler og pensionsopgørelser kan være genstand for klager og eventuelt søgsmål, når en afgørelse, som har et rent økonomisk formål, som følge af sin karakter kan afspejles ved en sådan lønseddel eller pensionsopgørelse. I så fald bevirker fremsendelsen af den månedlige lønseddel eller pensionsopgørelse, at fristerne for at indbringe klage eller søgsmål til prøvelse af en administrativ afgørelse begynder at løbe, såfremt eksistensen og rækkevidden af denne afgørelse klart og for første gang fremgår af lønsedlen eller pensionsopgørelsen (jf. dom af 14.12.2017, Martinez De Prins m.fl. mod EU-Udenrigstjenesten, T-575/16, EU:T:2017:911, præmis 31 og 32 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 9.1.2007, Van Neyghem mod Regionsudvalget T-288/04, EU:T:2007:1, præmis 39 og 40).

62 I det foreliggende tilfælde underrettede PMO, som nævnt i præmis 27 ovenfor, i forbindelse med udbetalingen af pensionen for november 2015 sagsøgeren om den første fordring, der, således som det fremgår af pensionsopgørelsen, skyldes, at der i perioden fra oktober 2011 til marts 2015 månedligt var blevet udbetalt et for stort beløb, og som androg et samlet beløb på 22 896,98 EUR.

63 Formålet med den afgørelse, hvori det fastslås, at den første fordring foreligger, er rent økonomisk. På grund af sin karakter kunne den derfor afspejles i pensionsopgørelsen for november 2015. Skønt det er beklageligt, at PMO ikke gav nærmere oplysninger om grundene til afgørelsen i pensionsopgørelsen, bevirkede fremsendelsen af denne ikke desto mindre, at fristerne for at indbringe klage eller søgsmål vedrørende afgørelsen begyndte at løbe, eftersom det klart og for første gang fremgik af pensionsopgørelsen, at fordringen eksisterede, og hvilken rækkevidde den havde.

64 Med hensyn til datoen for meddelelsen af den afgørelse, hvori det blev fastslået, at den første fordring forelå, fremgår det af sagens akter og bekræftes af sagsøgerens skrivelse af 19. oktober 2017 (jf. præmis 33 ovenfor), at sagsøgeren den 19. februar 2017 tilsendte PMO en meddelelse, hvori han anførte, at han havde fået kendskab til sin pensionsopgørelse for november 2015 og til de indeholdelser, der efterfølgende var blevet foretaget i hans pension. Han oplyste endog i skrivelsen af 19. oktober 2017, at han havde »modtaget« opgørelsen i november 2015.

65 Uanset hvilke omstændigheder sagsøgeren i øvrigt har påberåbt sig med henblik på at påvise, at han ikke umiddelbart havde mulighed for at få kendskab til sin pensionsopgørelse for november 2015, kan denne under alle omstændigheder anses for at være blevet fremsendt til sagsøgeren senest den 19. februar 2017.

66 Sagsøgeren har imidlertid ikke i sine skriftlige indlæg henvist til nogen klage, som han skulle have indbragt over pensionsopgørelsen for november 2015 inden udløbet af den frist på tre måneder, der begyndte at løbe den 19. februar 2017.

67 Det følger af det foregående, at sagsøgeren ikke inden udløbet af den fastsatte frist har anfægtet den afgørelse, hvori det for første gang blev fastslået, at den første fordring, som afspejledes i hans pensionsopgørelse for november 2015, forelå.

68 De argumenter, sagsøgeren har støttet på bestemmelserne i vedtægtens artikel 25 og 26, hvorefter individuelle afgørelser, som vedrører den ansatte, skal meddeles denne, kan ikke anfægte konklusionen i præmis 67 ovenfor, eftersom disse bestemmelser ikke har til formål at fastlægge betingelserne for anvendelse af procedurefristerne på Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte (jf. i denne retning dom af 30.5.2002, Onidi mod Kommissionen, T-197/00, EU:T:2002:135, præmis 156, og af 5.10.2009, de Brito Sequeira Carvalho mod Kommissionen og Kommissionen mod de Brito Sequeira Carvalho, T-40/07 P og T-62/07 P, EU:T:2009:382, præmis 92), i modsætning til bestemmelserne i vedtægtens afsnit VII, »Klageadgang«, på grundlag af hvilke de domme, hvortil der henvises i præmis 61 ovenfor, blev afsagt.

69 Før de af sagsøgeren nedlagte påstande kan afvises, for så vidt som de vedrører den første fordring, skal det imidlertid sikres, at skrivelsen af 31. januar 2018 ikke var af en sådan art, at den bevirkede, at procedurefristerne begyndte at løbe på ny for så vidt angår denne fordring. Det skal derfor bestemmes, om skrivelsen af 31. januar 2018, for så vidt som der heri henvises til den første fordring, udgør en rent bekræftende afgørelse af den afgørelse, som afspejles i pensionsopgørelsen for november 2015.

70 Ifølge retspraksis skal spørgsmålet om, hvorvidt en retsakt er bekræftende eller ej, ikke afgøres udelukkende på grundlag af dens indhold i forhold til indholdet af den tidligere afgørelse, den måtte bekræfte, men skal ligeledes bedømmes efter arten af den anmodning, den er svar på (jf. dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).

71 Det fremgår navnlig af denne retspraksis, at såfremt retsakten er svar på en anmodning, hvori der påberåbes nye væsentlige omstændigheder, og hvorved administrationen anmodes om at tage en tidligere afgørelse op til fornyet vurdering, kan retsakten ikke antages at være rent bekræftende, for så vidt som der herved træffes afgørelse vedrørende de nævnte omstændigheder, og den således indeholder en ny omstændighed i forhold til den tidligere afgørelse. Nye væsentlige omstændigheder kan nemlig berettige en anmodning om fornyet vurdering af en tidligere afgørelse, der er blevet endelig. Hvis det derimod viser sig, at anmodningen om fornyet vurdering ikke er baseret på nye væsentlige omstændigheder, skal søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om ikke at foretage den fornyede vurdering, hvorom der er anmodet, afvises (jf. dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

72 For så vidt angår spørgsmålet om, på grundlag af hvilke kriterier omstændigheder skal kvalificeres som nye, fremgår det af retspraksis, at for at en omstændighed er ny, er det nødvendigt, at hverken sagsøgeren eller administrationen har haft eller har kunnet få kendskab til den pågældende omstændighed på det tidspunkt, hvor den tidligere afgørelse blev truffet (jf. dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

73 Hvad dette angår angives det ganske vist i dom af 13. november 2014, Spanien mod Kommissionen (T-481/11, EU:T:2014:945, præmis 38), at en omstændighed skal kvalificeres som ny, både når denne omstændighed ikke forelå, da den tidligere retsakt blev vedtaget, og når der er tale om en ny omstændighed, som forelå, da den tidligere retsakt blev vedtaget, men som der af en eller anden årsag, herunder ophavsmanden til retsaktens manglende omhu, ikke blev taget hensyn til ved vedtagelsen af retsakten.

74 Denne præcisering kan imidlertid på trods af sin meget brede formulering ikke fortolkes således, at en tjenestemand, som helt eller delvis har fået afslag på en første anmodning ved en afgørelse, der er blevet endelig, til støtte for endnu en anmodning, der har samme formål som den første, kan påberåbe sig omstændigheder, der allerede var tilgængelige for ham, og som han undlod at fremlægge til støtte for sin første anmodning, som nye omstændigheder (dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 22).

75 I modsat fald ville ikke blot den retspraksis blive undergravet, hvortil der henvises i præmis 70-72 ovenfor, men ligeledes den, hvorefter muligheden for at indgive en ansøgning som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1, ikke gør det muligt for tjenestemanden at tilsidesætte klage- og søgsmålsfristerne efter vedtægtens artikel 90 og 91 ved gennem en sådan efterfølgende anmodning indirekte at anfægte en tidligere afgørelse, som ikke er blevet anfægtet inden fristernes udløb (jf. dom af 17.11.2016, Fedtke mod EØSU, T-157/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:666, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

76 I det foreliggende tilfælde udgør de omstændigheder, hvortil sagsøgeren henviste i sin skrivelse af 4. januar 2018, og som i det væsentlige havde til formål at vise, at hans udnævnelse til chef for ESDC udgjorde en udnævnelse til en ny stilling med større ansvar, omstændigheder, der var tilgængelige for sagsøgeren, da han beklædte stillingen i perioden fra juli 2013 til december 2014, og som følgelig var tilgængelige for ham, da han fik kendskab til pensionsopgørelsen for november 2015. Imidlertid fremlagde sagsøgeren ikke omstændighederne for PMO inden udløbet af den for ham gældende klagefrist. De giver ham følgelig ikke mulighed for at genåbne fristen.

77 Skrivelsen af 31. januar 2018 må derfor, for så vidt der heri henvises til den første fordring, anses for blot at udgøre en afgørelse, der bekræfter den afgørelse, der afspejles i pensionsopgørelsen for november 2015.

78 Det følger af det ovenstående, at påstandene vedrørende skrivelsen af 31. januar 2018, for så vidt som de henviser til den første fordring, må afvises.

79 Eftersom sagsøgeren under retsmødet meddelte, at han gav afkald på sine påstande vedrørende den anden fordring (jf. præmis 53 ovenfor), skal det udelukkende prøves, om hans argumentation for så vidt angår den tredje fordring, som blev fastslået i skrivelsen af 30. november 2017 og gentaget i skrivelsen af 31. januar 2018, er begrundet.

Realiteten

80 Til støtte for sine annullationspåstande har sagsøgeren påberåbt sig seks anbringender, hvoraf det første vedrører en retlig fejl, det andet tilsidesættelse af vedtægtens artikel 85, det tredje tilsidesættelse af principperne for tilbagekaldelse af lovlige retsakter, det fjerde tilsidesættelse af principperne for tilbagekaldelse af ulovlige retsakter, det femte utilstrækkelig begrundelse og det sjette et åbenbart urigtigt skøn.

Den retlige fejl

81 Sagsøgeren har gjort gældende, at korrektionen af hans pension med tilbagevirkende kraft ikke var berettiget, og at de afgørelser, han har påstået annulleret, er behæftet med en retlig fejl.

82 Sagsøgeren har hævdet, at den afgørelse, der afspejles i hans lønseddel for februar 2013, blev truffet uden grund.

83 Kommissionen har heroverfor anført, at ændringen af sagsøgerens stilling og hans overgang til ESDC ikke medførte en ændring af lønklasse eller løntrin.

84 Hvad dette angår bemærkes, som tidligere nævnt (jf. præmis 18-20 ovenfor), at sagsøgerens indplacering den 1. maj 2004, hvor den nye lønskala trådte i kraft, blev konverteret fra lønklasse 4, løntrin 6, til lønklasse A*12, løntrin 6, med anvendelse af en multiplikationsfaktor på 0,9426565 i overensstemmelse med tabellen vedrørende den tidligere kategori A i artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten.

85 Den 1. maj 2006 blev sagsøgerens lønklasse omdøbt til AD 12.

86 Den 1. november 2007 blev sagsøgeren indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 8, efter for anden gang at være steget i løntrin siden ikrafttrædelsen af reformen af 2004. Muligheden for at indplacere en tjenestemand eller en ansat, der var i tjeneste før den 1. maj 2004, på et højere løntrin end det højeste i henhold til vedtægtens artikel 66 (jf. præmis 4 ovenfor) fremgår af tabellen vedrørende den tidligere kategori A i artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten (jf. præmis 10 ovenfor).

87 Da sagsøgeren ikke var blevet forfremmet, forblev han indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 8, så længe han var i tjeneste, i henhold til artikel 8, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten (jf. præmis 13 ovenfor).

88 Da sagsøgeren blev pensioneret i april 2015, blev han indplaceret på femte løntrin i lønklasse AD 12. Der blev dog anvendt en korrektionsfaktor på 1,1314352 på lønnen på femte løntrin i lønklasse AD 12, for at den løn, der skulle lægges til grund for beregningen af hans pension, kunne være den samme som grundlønnen, dvs. den løn, han oppebar på pensioneringstidspunktet, nemlig 13 322,22 EUR (jf. præmis 25 ovenfor).

89 Det skal bemærkes, at sagsøgeren på pensioneringstidspunktet ikke anfægtede den ændring af løntrin, han var genstand for.

90 Størrelsen af den grundløn, hvortil der henvises i præmis 88 ovenfor, var et resultat af anvendelsen af multiplikationsfaktoren 1, som skete fra februar 2013 (jf. præmis 22 ovenfor).

91 Det fremgår imidlertid af artikel 7, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten, at multiplikationsfaktoren skal beregnes den 1. maj 2004 (jf. præmis 12 ovenfor).

92 På grundlag af sagsøgerens indplacering på dette tidspunkt (jf. præmis 18 ovenfor) skulle hans multiplikationsfaktor i henhold til tabellen vedrørende den tidligere kategori A i artikel 2, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten have været på 0,9426565 (jf. præmis 11 ovenfor).

93 Endvidere fastsættes det i bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, tredje afsnit, i bilag XIII til vedtægten, at den multiplikationsfaktor, som beregnes den 1. maj 2004, skal anvendes i forbindelse med stigninger i løntrin eller ajourføring af lønningerne. Samme artikels stk. 6 bestemmer, at der kun skal fastsættes en ny multiplikationsfaktor i forbindelse med den første forfremmelse efter den 1. maj 2004 (jf. præmis 12 ovenfor).

94 Det er ubestridt, at sagsøgeren ikke blev forfremmet i perioden fra den 1. maj 2004 til den 1. april 2015, hvor han blev pensioneret.

95 Der skulle derfor fortsat have været anvendt en multiplikationsfaktor på 0,9426565 for sagsøgeren, indtil han blev pensioneret.

96 Imidlertid blev der for sagsøgeren fra og med hans lønseddel for februar 2013 anvendt en multiplikationsfaktor på 1 (jf. præmis 90 ovenfor).

97 Det fremgår ikke af noget i sagens akter, at afgørelsen om multiplikationsfaktoren, der afspejles i sagsøgerens lønseddel for februar 2013, var lovlig, selv om sagsøgeren – således som det netop er blevet konstateret – ikke opfyldte de i bestemmelserne fastsatte betingelser for, at der blev anvendt en ny multiplikationsfaktor for ham.

98 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, var en sådan ændring ikke berettiget efter de betingelser, der er fastsat i de relevante bestemmelser i vedtægten.

99 Således som det fremgår af skrivelsen af 6. marts 2015, førte denne uberettigede ændring til, at sagsøgerens pension blev beregnet på grundlag af en grundløn, der var et resultat af anvendelsen af multiplikationsfaktoren 1 (jf. præmis 90 ovenfor).

100 Den korrektion, der blev foretaget først ved den afgørelse, som afspejles i pensionsopgørelsen for november 2015 (jf. præmis 33 ovenfor), og siden korrektionen ved skrivelsen af 30. november 2017, havde til formål at afhjælpe den uberettigede ændring, der er nævnt i præmis 98 ovenfor.

101 I skrivelsen af 30. november 2017 fastsatte PMO således en ny grundløn, der denne gang var baseret på den løn, sagsøgeren burde have oppebåret på grundlag af multiplikationsfaktoren 0,9426565, og ikke på den løn, som sagsøgeren havde oppebåret på pensioneringstidspunktet, og som var fastsat på grundlag af multiplikationsfaktoren 1. Denne faktor blev følgelig anvendt på den løn, der svarede til lønklasse AD 12, løntrin 8, således som den fremgår af tabellen i artikel 8, stk. 2, i bilag XIII til vedtægten (jf. præmis 87 ovenfor). På det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev pensioneret, var det beløb, som var angivet i tabellen i denne henseende, på 13 322,22 EUR (jf. præmis 13 ovenfor). Den grundløn, der fremkom på den nævnte måde, udgjorde 12 558,28 EUR, hvilket førte til en ændring af den korrektionsfaktor, som blev anvendt for, at den løn, der blev lagt til grund ved pensionsberegningen, var den samme som grundlønnen. Korrektionsfaktoren blev således ændret fra 1,1314352 til 1,066555 (jf. præmis 37 ovenfor).

102 Sagsøgeren har ikke påvist, at PMO anvendte bestemmelserne fejlagtigt.

103 Navnlig kan sagsøgeren ikke med føje hævde, at han som følge af overførslen af ham til EU-Udenrigstjenesten i oktober 2011 (jf. præmis 21 ovenfor) ikke længere var omfattet af overgangsbestemmelserne i bilag XIII til vedtægten, hvilket ville have begrundet, at der i stedet for multiplikationsfaktoren 0,9426565 blev anvendt multiplikationsfaktoren 1.

104 Selv om sagsøgerens tiltrædelse af sin stilling ved EU-Udenrigstjenesten nemlig gav anledning til, at der blev undertegnet en ny kontrakt, var tiltrædelsen – således som det fremgår af en skrivelse af 8. december 2010 fra generalsekretæren for Rådet til sagsøgeren – en konsekvens af en overførsel af personale, der ledsagede overførslen til EU-Udenrigstjenesten af en række tjenester og funktioner, som indtil da havde henhørt under Generalsekretariatet for Rådet. Der var således ikke tale om en ansættelse, der markerede begyndelsen på et nyt karriereforløb, hvorpå overgangsbestemmelserne i bilag XIII til vedtægten ikke skulle anvendes.

105 Endvidere afbrød det ikke sagsøgerens karriereforløb, at han tiltrådte stillingen ved EU-Udenrigstjenesten. Indplaceringen af sagsøgeren på ottende løntrin i lønklasse AD 12, som kun finder anvendelse i medfør af overgangsbestemmelserne i bilag XIII til vedtægten, blev derfor opretholdt. Desuden blev den anciennitet i løntrinnet, som var gældende før sagsøgerens tiltrædelse af stillingen ved EU-Udenrigstjenesten den 1. oktober 2011, opretholdt (jf. præmis 21 ovenfor).

106 I modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, var han således fortsat omfattet af overgangsbestemmelserne i bilag XIII til vedtægten, efter at han var tiltrådt stillingen ved EU-Udenrigstjenesten den 1. oktober 2011.

107 Det følger af det ovenstående, at det er med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at korrektionen med tilbagevirkende kraft af hans pension i november 2017 ikke var berettiget, og at skrivelsen af 30. november 2017 derfor er behæftet med en retlig fejl.

108 Dette anbringende må derfor forkastes.

Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 85

109 Sagsøgeren har gjort gældende, at den multiplikationsfaktor, som blev anvendt på ham, da han var i tjeneste, ikke var angivet i den kontrakt, han indgik med EU-Udenrigstjenesten, og at han derfor ikke kunne få kendskab til eventuelle fejl i afgørelsen om fastsættelse af hans rettigheder, da han tiltrådte stillingen ved EU-Udenrigstjenesten.

110 Sagsøgeren har ligeledes påberåbt sig de omhandlede bestemmelsers komplicerede karakter.

111 Endelig har sagsøgeren anført, at vedtægten ikke indeholder nogen bestemmelse, der gjorde det muligt for ham at kontrollere rigtigheden af den multiplikationsfaktor, som blev anvendt på ham, navnlig siden februar 2013.

112 Kommissionen har gjort gældende, at betingelserne i vedtægtens artikel 85 var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

113 Den har tilføjet, at sagsøgeren blot ved at sammenholde sin administrative stilling, således som den fremgik af en it-applikation, der gjorde det muligt for ham at konsultere sin personlige aktmappe, og sin administrative stilling, således som den fremgik af hans lønsedler, kunne have opdaget en uforklarlig forskel mellem multiplikationsfaktorerne.

114 Hvad dette angår følger det af vedtægtens artikel 85, som i henhold til artikel 45 i ansættelsesvilkårene finder anvendelse på midlertidigt ansatte, at der skal føres bevis for, at modtageren har haft kendskab til fejlen ved en udbetaling, eller at denne fejl var så åbenbar, at han ikke kunne undgå at have kendskab til den, for at et beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kan kræves tilbagebetalt. Hvis sagsøgeren i sidstnævnte tilfælde bestrider at have haft kendskab til fejlen, skal de omstændigheder undersøges, hvorunder udbetalingen fandt sted, med henblik på at fastslå, om fejlen fremstod som åbenbart (dom af 10.2.1994, White mod Kommissionen, T-107/92, EU:T:1994:17, præmis 32).

115 Udtrykket »så åbenbar«, som karakteriserer fejlen som omhandlet i vedtægtens artikel 85, betyder ikke, at en tjenestemand, som fejlagtigt får udbetalt beløb, er fritaget for enhver form for agtpågivenhed eller efterprøvelsespligt, men betyder alene, at der skal ske tilbagebetaling, når der foreligger en fejl, som en tjenestemand, der udviser normal omhu, og som formodes at være bekendt med bestemmelserne om sine lønforhold, ville have opdaget (dom af 11.7.1979, Broe mod Kommissionen, 252/78, EU:C:1979:186, præmis 13, og af 10.2.1994, White mod Kommissionen, T-107/92, EU:T:1994:17, præmis 33).

116 Vedtægtens artikel 85 skal fortolkes således, at det afgørende ikke er, om fejlen var åbenbar for administrationen, men om den var det for sagsøgeren. Den situation, som en administration, der foretager tusinder af lønudbetalinger samt udbetalinger af tillæg af enhver art, befinder sig i, kan ikke sammenlignes med tjenestemandens, der har en personlig interesse i at kontrollere de månedlige udbetalinger, han modtager (dom af 11.7.1979, Broe mod Kommissionen, 252/78, EU:C:1979:186, præmis 11). Selv om det er beklageligt, at administrationen undertiden er længe om at blive opmærksom på det fejlagtige ved en udbetaling, bør tjenestemanden, som ikke er fritaget for enhver form for agtpågivenhed eller efterprøvelsespligt, opdage en fejl, som en tjenestemand, der udviser normal omhu, ville have opdaget (jf. i denne retning dom af 10.2.1994, White mod Kommissionen, T-107/92, EU:T:1994:17, præmis 39, og af 18.6.2019, Quadri di Cardano mod Kommissionen, T-828/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:422, præmis 63).

117 Det fremgår desuden af retspraksis, at der blandt de elementer, som Unionens retsinstanser skal tage hensyn til ved bedømmelsen af den af administrationen begåede fejls åbenbare karakter, ud over tjenestemandens ansvarsniveau, som er knyttet til hans lønklasse og anciennitet, skal tages hensyn til graden af klarhed af de vedtægtsmæssige bestemmelser, som fastlægger betingelserne for tildeling af de indtægter, som den berørte har ret til, samt til vigtigheden af de ændringer, der er opstået i vedkommendes personlige eller familiemæssige situation, når udbetalingen af det omtvistede beløb er knyttet til administrationens bedømmelse af en sådan situation (jf. dom af 18.6.2019, Quadri di Cardano mod Kommissionen, T-828/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:422, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

118 Endvidere er det ifølge fast retspraksis ikke nødvendigt, at den pågældende tjenestemand under udøvelsen af den påpasselighed, der påhviler ham, kan fastlægge det nøjagtige omfang af den af administrationen begåede fejl. Det er herved tilstrækkeligt, at tjenestemanden, når han er i tvivl om, hvorvidt de udbetalte beløb tilkommer ham, er forpligtet til at rette henvendelse til administrationen,

således at denne kan foretage de nødvendige undersøgelser (jf. dom af 18.6.2019, Quadri di Cardano mod Kommissionen, T-828/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:422, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

119 I det foreliggende tilfælde skyldes den af PMO begåede fejl, at der for sagsøgeren blev anvendt en multiplikationsfaktor på 1 i stedet for på 0,9426565. Fejlen, som først blev begået i februar 2013, fortsatte derefter og forelå endnu, da sagsøgeren blev pensioneret og hans pensionsrettigheder fastsat.

120 Som anført i præmis 22 ovenfor blev der for sagsøgeren, for hvem der indtil da var blevet anvendt en multiplikationsfaktor på 0,9426565, med virkning fra hans lønseddel for februar 2013 anvendt en multiplikationsfaktor på 1, hvilket svarede til en forhøjelse af hans løn med 737,75 EUR pr. måned. Desuden blev der for perioden fra oktober 2011 til januar 2013 foretaget en korrektion med tilbagevirkende kraft af sagsøgerens nettoløn på et samlet beløb på 7 948,81 EUR, som blev udbetalt til ham i februar 2013.

121 Sådanne ændringer burde i betragtning af deres størrelse nødvendigvis have påkaldt sig sagsøgerens opmærksomhed.

122 Endvidere blev sagsøgeren ikke forfremmet i oktober 2011, hvilket ville have begrundet, at der blev fastsat en ny multiplikationsfaktor (jf. præmis 12 og 93 ovenfor). Han steg heller ikke til et højere løntrin, hvilket kunne have begrundet en forhøjelse af hans løn.

123 Desuden kunne overførslen af sagsøgeren til EU-Udenrigstjenesten i oktober 2011 ikke både have begrundet, at den indplacering i lønklasse AD 12, løntrin 8, som sagsøgeren nød godt af i henhold til overgangsbestemmelserne i bilag XIII til vedtægten, blev opretholdt, og at den multiplikationsfaktor, der fandt anvendelse i medfør af de samme overgangsbestemmelser, samtidig blev ophævet (jf. præmis 103 og 105 ovenfor).

124 Endelig forblev sagsøgeren, skønt han blev udnævnt til chef for ESDC i 2013, i denne forbindelse indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 8 (jf. præmis 23 ovenfor). Desuden kunne udnævnelsen, der fandt sted i juli 2013, ikke begrunde, at der i februar 2013 blev udbetalt et løntillæg for perioden for oktober 2011 til januar 2013.

125 I betragtning af, at der ikke inden for sagsøgerens karriereforløb var indtruffet noget, der kunne have begrundet de ændringer, der er nævnt i præmis 120 ovenfor, burde disse så meget desto mere have påkaldt sig sagsøgerens opmærksomhed.

126 Endvidere skal det tilføjes, at sagsøgeren i februar 2013 havde gjort tjeneste i over 13 år og været indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 8, hvor lønnen er den samme som i lønklasse AD 14, løntrin 1. Desuden har sagsøgeren gjort gældende i sine skriftlige indlæg, at han derefter i sin egenskab af chef for ESDC havde »udøvet de beføjelser, som den myndighed er tillagt, der er bemyndiget til at repræsentere ESDC i relation til alle retsakter, som har finansielle og administrative konsekvenser«. Et sådant ansvarsniveau og karakteren af de funktioner, sagsøgeren varetog, underbygger Kommissionens argument om, at han senest i marts 2015 måtte være blevet klar over den fejl, PMO havde begået.

127 Endelig har Kommissionen, uden at være blevet modsagt af sagsøgeren på dette punkt, anført, at sagsøgeren havde kunnet opdage, at der forelå en uoverensstemmelse med hensyn til den for ham anvendte multiplikationsfaktor, blot ved at sammenholde sin administrative stilling, således som den fremgik af den IT-applikation, hvormed han kunne konsultere sin personlige aktmappe, og stillingen, således som den fremgik af hans lønsedler (jf. præmis 113 ovenfor).

128 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren i februar 2013, hvor hans løn blev forhøjet med 737,75 EUR, samtidig med at han modtog en korrektion med tilbagevirkende kraft af sin nettoløn på i alt 7 948,81 EUR, i det mindste burde have været i tvivl om, hvorvidt han opfyldte betingelserne for at

opnå en sådan forhøjelse uden at været steget i lønklasse, hvilken stigning kunne have begrundet, at den for ham anvendte multiplikationsfaktor blev ændret fra 0,9426565 til 1. Med en sådan tvivl om rigtigheden af den afgørelse, som afspejles i lønsedlen for februar 2013, påhvilede det sagsøgeren at forelægge spørgsmålet for PMO's kompetente tjenestegrene (jf. i denne retning dom af 11.7.1979, Broe mod Kommissionen, 252/78, EU:C:1979:186, præmis 13, og af 10.2.1994, White mod Kommissionen, T-107/92, EU:T:1994:17, præmis 42).

129 Det fremgår ikke af sagens akter, at sagsøgeren tog et sådant skridt, hverken da lønsedlen for februar 2013 blev fremsendt til ham eller senere, således heller ikke da han modtog skrivelsen af 6. marts 2015, hvori hans pensionsrettigheder blev fastlagt, skønt den af PMO begåede fejl det på dette tidspunkt stadig var åbenbar.

130 Tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 85 er følgelig ikke påvist.

131 Denne konklusion påvirkes ikke af den omstændighed, at PMO gjorde sig skyldig i en forsømmelse eller en fejl, da kontoret traf den afgørelse, som afspejledes først i lønsedlen for februar 2013 og senere i skrivelsen af 6. marts 2015. Sådanne omstændigheder er nemlig uden betydning for anvendelsen af vedtægtens artikel 85, hvori det netop forudsættes, at administrationen har begået en fejl ved at foretage en fejlagtig udbetaling (dom af 24.2.1994, Stahlschmidt mod Parlamentet, T-38/93, EU:T:1994:23, præmis 23, af 30.11.2006, J mod Kommissionen, T-379/04, EU:T:2006:368, præmis 100, og af 16.5.2007, F mod Kommissionen, T-324/04, EU:T:2007:140, præmis 139).

132 Sagsøgerens øvrige argumenter kan heller ikke anfægte konklusionen i præmis 130.

133 For det første må argumentet om, at det var umuligt for sagsøgeren at få kendskab til en eventuel fejl, eftersom der hverken i hans kontrakt eller i afgørelsen om at ansætte ham henvises til multiplikationsfaktoren, forkastes på baggrund af de betragtninger, der er anført i præmis 120-127 ovenfor.

134 Desuden var multiplikationsfaktoren 1 angivet på lønsedlen for februar 2013. Det var derfor muligt for sagsøgeren at få kendskab til dens eksistens og dens størrelse.

135 For det andet ville fastsættelsen af den multiplikationsfaktor, der skulle have været anvendt for sagsøgeren, nemlig 0,9426565, have været et resultat af en kombineret anvendelse på sagsøgerens situation af de bestemmelser, for hvilke der er redegjort i præmis 91-93 ovenfor. Det er derfor med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at ingen bestemmelse i vedtægten gjorde det muligt for ham at kontrollere rigtigheden af den multiplikationsfaktor, som blev anvendt for ham.

136 Desuden bemærkes, at enhver tjenestemand eller ansat forventes at have kendskab til vedtægten (dom af 19.5.1999, Connolly mod Kommissionen, T-34/96 og T-163/96, EU:T:1999:102, præmis 168). Sagsøgeren kan derfor ikke hævde, at han ikke havde kendskab til de nævnte bestemmelser og deres rækkevidde, navnlig i betragtning af hans ansvarsniveau og anciennitet.

137 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende må forkastes.

Tilsidesættelse af principperne for tilbagekaldelse af lovlige retsakter

138 Det bemærkes, at det ifølge retspraksis er i strid med almindelige retsgrundsætninger at tilbagekalde en lovlig administrativ afgørelse, som giver individuelle rettigheder eller lignende fordele, med tilbagevirkende kraft (jf. dom af 27.6.2017, Ruiz Molina mod EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

139 Sagsøgeren har gjort gældende, at den afgørelse, hvorved hans lønklasse og løntrin blev fastsat, da han blev overført til EU-Udenrigstjenesten den 1. oktober 2011, var lovlig og tillagde ham individuelle rettigheder. Efter hans opfattelse kunne den derfor ikke tilbagekaldes.

140 Kommissionen har gjort gældende, at PMO ikke tilbagekaldte en lovlig retsakt.

141 Det bemærkes, at der ved skrivelserne af 30. november 2017 og af 31. januar 2018, som sagsøgeren har påstået annulleret, i modsætning til hvad han synes at have gjort gældende, ikke skete en ændring af hans lønklasse eller hans løntrin. Det er ved skrivelsen af 6. marts 2015, som sagsøgeren ikke har påstået annulleret, og som på dette punkt ikke blev ændret ved skrivelsen af 30. november 2017, at sagsøgerens løntrin blev ændret (jf. præmis 25 ovenfor).

142 Under alle omstændigheder er skrivelsen af 6. marts 2015 blevet endelig, for så vidt som den ikke blev ændret på det nævnte punkt ved skrivelsen af 30. november 2017, dels fordi sagsøgeren selv har oplyst, at den blev tilsendt ham i marts 2015, dels fordi det ikke fremgår af sagens akter, at der blev indbragt klage over den inden udløbet af de i vedtægten fastsatte frister.

143 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende må forkastes.

Tilsidesættelse af principperne for tilbagekaldelse af ulovlige retsakter

144 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte principperne for tilbagekaldelse af ulovlige retsakter. Han har anført, at en institution kun kan tilbagekalde en ulovlig retsakt, hvorved der tillægges individuelle rettigheder, hvis tilbagekaldelsen finder sted inden for en rimelig frist. Han har i denne henseende ligeledes påberåbt sig retssikkerhedsprincippet og anvendelsen af en frist på tre måneder, som svarer til den, der gælder for en tjenestemands eller ansats anfægtelse af en forvaltningsakt.

145 Endvidere har sagsøgeren påberåbt sig sit kontraktforhold til den institution, hvor han gjorde tjeneste, og at de ansættelsesvilkår, der fulgte af dette forhold, ikke kunne ændres mere end tre måneder efter, at han tiltrådte stillingen, og slet ikke efter at han var fratrådt den. Han har tilføjet, at EU-Udenrigstjenesten var forpligtet til at sikre ham alle de rettigheder, der tilkom ham, herunder hans rettigheder med hensyn til løn. Han har ligeledes anført for så vidt angår ændringerne i hans kontraktforhold til den institution, hvorved han gjorde tjeneste, at det først var den 23. november 2017, han blev underrettet om – uden at han var blevet meddelt nogen afgørelse i denne henseende – »at hans stilling havde været på sektionslederniveau, og at han som følge heraf ikke havde haft ret til chefløntrinnet«.

146 Endelig har sagsøgeren anført, at afgørelsen om at anvende en ny multiplikationsfaktor på den løn, han oppebar, da han var tjenstgørende, aldrig blev meddelt ham.

147 Kommissionen, der i sine skriftlige indlæg havde gjort gældende, at den ikke trak en ulovlig retsakt tilbage, men kun rettede en fejl, trak dette argument tilbage under retsmødet.

148 Hvad dette angår følger det af fast retspraksis, at selv om enhver EU-institution, som konstaterer, at en af institutionen udstedt retsakt er ulovlig, inden for en rimelig frist bør kunne tilbagekalde den med tilbagevirkende gyldighed, kan denne ret være begrænset af hensynet til, at den ved akten begunstigede kunne have berettiget forventning om, at retsakten var lovlig (dom af 20.6.1991, Cargill mod Kommissionen, C-248/89, EU:C:1991:264, præmis 20, og af 27.6.2017, Ruiz Molina mod EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, præmis 27).

149 Endvidere bemærkes, at en EU-institution kun har ret til at tilbagekalde en ulovlig retsakt inden for en rimelig frist (dom af 17.4.1997, de Compte mod Parlamentet, C-90/95 P, EU:C:1997:198, præmis 35, og af 27.6.2017, Ruiz Molina mod EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, præmis 27).

150 Tilbagekaldelse af en ulovlig retsakt, som har begunstiget adressaten, er således retligt undergivet to betingelser: For det første skal tilbagekaldelsen tage hensyn til den berørtes berettigede forventning, og for det andet skal den finde sted inden for en rimelig frist.

151 Hvad for det første angår hensynet til den berørtes berettigede forventning følger det af fast retspraksis, at retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning forudsætter, at tre kumulative betingelser er opfyldt. For det første at administrationen over for den pågældende har fremsat præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer, der hidrører fra en pålidelig kilde. For det andet at disse forsikringer er af en sådan art, at de er egnede til at skabe en berettiget forventning hos den, til hvem de er rettet. For det tredje at forsikringerne er i overensstemmelse med de gældende regler (jf. dom af 27.1.2016, Montagut Viladot mod Kommissionen, T-696/14 P, EU:T:2016:30, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

152 Det bemærkes, at selv om princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan begrænse administrationens ret til med tilbagevirkende kraft at tilbagekalde en retsstridig retsakt i et tilfælde, hvor adressaten for akten kunne sætte sin lid til dennes tilsyneladende lovlighed, kan denne betingelse ikke anses for at være opfyldt, når der foreligger objektive omstændigheder, der burde have fået den pågældende til at indse, at der var tale om en fejl, eller sagt på en anden måde, at der foreligger omstændigheder, der kan drage aktens lovlighed i tvivl. Den pågældende kan således ikke sætte sin lid til lovligheden af den tilbagekaldte akt, når den savner retsgrundlag eller er blevet vedtaget under åbenbar tilsidesættelse af de relevante retsregler (dom af 12.5.2010, Bui Van mod Kommissionen, T-491/08 P, EU:T:2010:191, præmis 44).

153 Retspraksis vedrørende tilbagekaldelse med tilbagevirkende kraft af ulovlige retsakter, hvorved der tillægges subjektive rettigheder, har netop til formål at afveje to principper mod hinanden, nemlig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og legalitetsprincippet. Ifølge denne retspraksis kan forventningen ikke anses for berettiget, når en tjenestemand, der udviser omhu, ville have opdaget ulovligheden, og legalitetsprincippet finder da anvendelse fuldt ud (dom af 12.5.2010, Bui Van mod Kommissionen, T-491/08 P, EU:T:2010:191, præmis 45).

154 Det bemærkes, at retspraksis vedrørende anvendelse af princippet om den berettigede forventning i forbindelse med tilbagekaldelse med tilbagevirkende kraft af ulovlige retsakter, hvorved der tillægges subjektive rettigheder – navnlig den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 153 ovenfor – afspejler retspraksis vedrørende tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb (jf. præmis 115-118 ovenfor, navnlig præmis 115). Dette sammenfald er ikke overraskende, eftersom vedtægtens artikel 85 i sig selv er et udtryk for princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (dom af 13.3.1990, Costacurta mod Kommissionen, T-34/89 og T-67/89, EU:T:1990:20, præmis 43).

155 Hvis en fejl følgelig er af en sådan art, at den er omfattet af anvendelsesområdet for vedtægtens artikel 85, kan den ikke give den, som den begunstiger, anledning til berettiget forventning.

156 Som tidligere anført (jf. præmis 129 ovenfor) begik PMO i det foreliggende tilfælde ikke nogen fejl, da kontoret anvendte bestemmelserne i vedtægtens artikel 85 som fortolket i Domstolens og Rettens praksis (jf. præmis 115-118 ovenfor).

157 Da sagsøgeren nemlig i februar 2013, hvor hans løn blev forhøjet med 737,75 EUR med virkning fra oktober 2011, og i samme måned modtog en korrektion med tilbagevirkende kraft af sin nettoløn på i alt 7 948,81 EUR, burde han i det mindste have været i tvivl om, hvorvidt han opfyldte betingelserne for at opnå en sådan forhøjelse uden en stigning i lønklasse, som kunne have begrundet, at den for ham anvendte multiplikationsfaktor blev ændret fra 0,9426565 til 1 (jf. præmis 119-128 ovenfor).

158 Det følger af det ovenstående, at det i det foreliggende tilfælde ikke er godtgjort, at der har bestået en berettiget forventning.

159 Hvad for det andet angår iagttagelse af en rimelig frist bemærkes, at fristens rimelige karakter skal vurderes på grundlag af samtlige omstændigheder i den enkelte sag (dom af 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P – C-252/99 P og C-254/99 P, EU:C:2002:582, præmis 187).

160 Navnlig skal det, når tilbagekaldelsen af en ulovlig retsakt giver anledning til tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, fastslås, om den tilbagetrukne retsakt har et rent økonomisk formål.

161 Når den pågældende retsakt har et rent økonomisk formål, er tilbagekaldelsen af den, der har samme virkning som tilbagesøgning af de beløb, som er blevet udbetalt fejlagtigt på grundlag af retsakten, blot en følge af anvendelsen af bestemmelserne i vedtægtens artikel 85. I denne situation skal tilbagekaldelsen af retsakten for at bevare den praktiske betydning af bestemmelserne i vedtægtens artikel 85, stk. 2, første punktum, finde sted inden udløbet af den frist på fem år, der er fastsat i de nævnte bestemmelser.

162 Det skal bemærkes, at Unionens retsinstanser tidligere har anvendt begrebet »afgørelse, som har et rent økonomisk formål«, til at afgrænse anvendelsesområdet for den retspraksis, hvorefter fristerne for at indbringe klage eller søgsmål vedrørende en administrativ afgørelse begynder at løbe, når lønsedlen eller pensionsopgørelsen fremsendes til den berørte tjenestemand eller ansatte (jf. præmis 61 ovenfor).

163 Hvad dette angår opstillede Personaleretten i dom af 28. juni 2006, Grünheid mod Kommissionen (F-101/05, EU:F:2006:58, præmis 43 og 44), en ikke-udtømmende liste over afgørelser med et rent økonomisk formål, hvis eksistens og rækkevidde på grund af selve deres formål klart fremgår af en lønseddel eller pensionsopgørelse, som er fremsendt individuelt til den berørte tjenestemand eller ansatte. Personaleretten henviste således bl.a. til foranstaltninger vedrørende fastsættelse af justeringskoefficienter, årlig tilpasning af lønninger, udbetaling af et fast beløb til dækning af rejseudgifter, afslag på udlandstillæg eller på fradrag som følge af familieydelser modtaget fra anden side.

164 Der skal sondres mellem afgørelser, der har et rent økonomisk formål, og afgørelser, som ganske vist har økonomiske virkninger, men som har et formål, der rækker ud over at fastsætte den berørtes rent økonomiske rettigheder. Det kan f.eks. dreje sig om en afgørelse om endelig indplacering af en nyansat tjenestemand eller om en afgørelse om forfremmelse.

165 I det foreliggende tilfælde tilbagekaldte PMO ved skrivelsen af 30. november 2017 skrivelsen af 6. marts 2015, for så vidt som der heri blev fastsat størrelsen af den løn, som skulle lægges til grund ved beregningen af sagsøgerens pension, og som var baseret på en multiplikationsfaktor på 1 (jf. præmis 50 ovenfor). Dette medførte, at størrelsen af sagsøgerens pension blev nedsat med tilbagevirkende kraft, og at der blev stillet krav om tilbagebetaling af det for meget udbetalte beløb, som udbetalingen af et større pensionsbeløb i perioden fra april 2015 til december 2017 havde resulteret i.

166 Det er således en retsakt med et rent økonomisk formål, der blev tilbagekaldt ved skrivelsen af 30. november 2017.

167 Tilbagekaldelsen blev foretaget efter ca. to år og ni måneder, hvilket er et kortere tidsrum end den frist på fem år, der gælder i det foreliggende tilfælde (jf. præmis 161 ovenfor).

168 Det følger af det ovenstående, at det ikke er godtgjort, at reglerne for tilbagekaldelse af ulovlige retsakter blev tilsidesat i det foreliggende tilfælde.

169 Den konklusion, der anføres i præmis 168 ovenfor, påvirkes ikke af sagsøgerens øvrige argumenter.

170 For det første vedrører de argumenter, hvortil der henvises i præmis 145 ovenfor, en ændring af sagsøgerens løntrin som følge af skrivelsen af 6. marts 2015 og ikke som følge af de anfægtede afgørelser.

171 For det andet er anvendelsen af retssikkerhedsprincippet (jf. præmis 144 ovenfor) ikke til hinder for, at EU-institutionerne tilbagekalder en ulovlig forvaltningsakt efter mere end tre måneder. Når – som anført i præmis 161 ovenfor – den pågældende retsakt som i det foreliggende tilfælde har et rent økonomisk formål, gælder nemlig den frist på fem år, som er fastsat i vedtægtens artikel 85, stk. 2, første punktum.

172 For det tredje vedrører det argument, der er nævnt i præmis 145 ovenfor, hverken skrivelsen af 30. november 2017 eller skrivelsen af 31. januar 2018, hvorved der hverken skete en ændring af den løn, sagsøgeren oppebar, da han var tjenstgørende, eller af hans lønklasse, løntrin eller anciennitet i løntrinnet, men indebar kun, at der for sagsøgeren blev anvendt en multiplikationsfaktor på 0,9426565 i stedet for 1, hvilket ændrede den løn, der skulle lægges til grund ved beregningen af hans pension.

173 Under alle omstændigheder fremgår det ikke af sagens akter, at sagsøgeren som følge af den ledende stilling, han bestred, kunne have været berettiget til et højere løntrin.

174 Dette anbringende må derfor forkastes.

Utilstrækkelig begrundelse

175 Sagsøgeren har gjort gældende, at de afgørelser, han har anfægtet, savner relevant begrundelse i enhver henseende.

176 Han har tilføjet, at Kommissionen hvad multiplikationsfaktoren angår har henvist til indbyrdes modstridende talværdier.

177 Kommissionen har gjort gældende, at både skrivelsen af 30. november 2017 og skrivelsen af 31. januar 2018 er tilstrækkeligt begrundede.

178 Det bemærkes, at det begrundelseskrav, der er opstillet i artikel 296 TEUF, og som ligeledes fremgår af vedtægtens artikel 25, stk. 2, har til formål at gøre det muligt for Unionens retsinstanser at udøve deres legalitetsprøvelse vedrørende bebyrdende afgørelser og at give de berørte parter tilstrækkelige oplysninger til at bedømme, om disse afgørelser er korrekte, eller om de tværtimod er behæftet med en mangel, der gør det muligt at anfægte deres gyldighed (dom af 26.11.1981, Michel mod Parlamentet, 195/80, EU:C:1981:284, præmis 22, af 14.6.2018, Spagnolli m.fl. mod Kommissionen, T-568/16 og T-599/16, EU:T:2018:347, præmis 68, og af 14.12.2018, UC mod Parlamentet, T-572/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:975, præmis 57).

179 Endvidere skal begrundelsen for en retsakt ifølge fast retspraksis ikke alene bedømmes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, der gælder på det pågældende område. En afgørelse er således tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet i en sammenhæng, som den berørte tjenestemand har kendskab til, og som giver ham mulighed for at forstå rækkevidden af den foranstaltning, der er truffet over for ham (jf. dom af 3.7.2019, PT mod EIB, T-573/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:481, præmis 375 og den deri nævnte retspraksis).

180 I det foreliggende tilfælde meddelte PMO ved skrivelse af 23. november 2017 sagsøgeren, at antallet af løntrin siden reformen af 2004 havde været begrænset til fem, og at han af denne grund i stedet for lønklasse AD 12, løntrin 8 (hvorpå han havde været indplaceret, da han endnu var tjenstgørende), var blevet indplaceret i lønklasse AD 12, løntrin 5, da han blev pensioneret. Der var imidlertid for sagsøgeren blevet anvendt en korrektionsfaktor på 1,1314352, for at hans pension kunne være beregnet på grundlag af en løn, der svarede til den, han havde oppebåret, da han endnu var tjenstgørende, nemlig 13 322,22 EUR.

181 I skrivelsen oplyste PMO ligeledes, at den multiplikationsfaktor, på grundlag af hvilken sagsøgerens løn var blevet beregnet i marts 2015, før han blev pensioneret, var blevet ændret i februar 2013 fra 0,9426565 til 1. Ligeledes ifølge PMO var ændringen imidlertid ubegrundet, da den ikke var knyttet til en forfremmelse. Den havde derfor givet anledning til et for stort udbetalt beløb, hvilket blev konstateret i november 2015.

182 I skrivelsen af 23. november 2017 oplyste PMO ligeledes, at fejlen vedrørende multiplikationsfaktoren havde betydning for beregningen af sagsøgerens pensionsrettigheder, idet skrivelsen af 6. marts 2015 havde været baseret på en fejlagtig multiplikationsfaktor og dermed på en fejlagtig grundløn. PMO oplyste afslutningsvis vedrørende dette punkt sagsøgeren om, at endnu en meddelelse angående hans pension ville blive tilsendt ham som en særskilt skrivelse.

183 I skrivelsen af 30. november 2017 blev grundlønnen ændret og fastsat til 12 558,28 EUR. Den korrektionsfaktor, der var blevet anvendt som følge af den ændring af løntrin, hvortil der henvises i præmis 180 ovenfor, blev følgelig ligeledes ændret fra 1,1314352 til 1,066555. Det anførtes i dokumentet, at ændringerne ville få virkning fra den 1. april 2015.

184 I pensionsopgørelsen for januar 2018, hvoraf den nye korrektionsfaktor, nemlig 1,066555, fremgik, henvises der til, at Unionen har en fordring på 7 389,51 EUR, hvilket beløb svarer til summen af de fordringer, der er blevet konstateret i perioden fra april 2015 til december 2017, og som ligeledes fremgår af den nævnte pensionsopgørelse.

185 Endelig oplyste PMO – således som det er anført i præmis 40 ovenfor – i den tidsplan, der ledsagede skrivelsen af 31. januar 2018, det samlede beløb for hver af de tre fordringer, idet den tredje fordring androg 7 389,51 EUR.

186 Den i skrivelsen af 23. november 2017 indeholdte redegørelse for forholdet mellem på den ene side den multiplikationsfaktor, der havde gjort det muligt at opretholde lønningerne for de ansatte, hvis løn fremover skulle beregnes på grundlag af den nye lønskala, som var blevet indført ved reformen af 2004 (jf. præmis 17 ovenfor), og på den anden side den korrektionsfaktor, der blev anvendt for, at sagsøgerens pension kunne beregnes på grundlag af en løn svarende til grundlønnen, dvs. den løn, han oppebar (eller burde have oppebåret), da han endnu var i tjeneste (jf. præmis 25 ovenfor), blev uklar som følge af, at PMO nogle gange anvendte det samme udtryk, nemlig »multiplikationsfaktor«, til at angive såvel multiplikationsfaktoren som korrektionsfaktoren.

187 For en så erfaren og rimeligt oplyst tidligere ansat som sagsøgeren, for hvilken der endog var blevet anvendt en multiplikationsfaktor siden ikrafttrædelsen af reformen af 2004 og en korrektionsfaktor siden pensioneringen af ham i april 2015, var det dog muligt at skelne mellem disse to faktorer.

188 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren havde mulighed for at kende grundene til såvel skrivelsen af 30. november 2017 som skrivelsen af 31. januar 2018, for så vidt som den fastslog, at den tredje fordring består.

189 Anbringendet om utilstrækkelig begrundelse må følgelig forkastes.

Åbenbart urigtigt skøn

190 Sagsøgeren har under henvisning til en række bestemmelser vedrørende ESDC anført, at der, indtil han blev pensioneret, påhvilede ham væsentlige administrative forpligtelser, og at han varetog en række funktioner vedrørende personaleledelse. De oplysninger, EU-Udenrigstjenesten meddelte PMO, var således ifølge sagsøgeren fejlagtige.

191 Kommissionen har anført, at PMO tog hensyn til indplaceringen af sagsøgeren, således som den var blevet fastsat af de kompetente myndigheder under hans karriereforløb.

192 Den omstændighed, såfremt den anses for godtgjort, at sagsøgeren varetog vigtige funktioner, herunder personaleledelse, for så vidt som den er godtgjort, kan ikke påvirke lovligheden af skrivelsen af 30. november 2017 og skrivelsen af 31. januar 2018, for så vidt som der heri henvises til den tredje fordring, eftersom den korrektionsfaktor, der blev anvendt på sagsøgerens pension fra og med pensionsopgørelsen for januar 2018, ikke er baseret på arten af de af sagsøgeren varetagne funktioner, men på det forhold, at han efter reformen af 2004 ikke var blevet forfremmet, hvilket kunne have begrundet, at den multiplikationsfaktor, som blev anvendt for ham, blev ændret med tilbagevirkende kraft i februar 2013 og efterfølgende fortsat blev anvendt for ham (jf. præmis 181-183 ovenfor).

193 Anbringendet om et åbenbart urigtig skøn må derfor forkastes.

194 Hvad endvidere angår argumentet om, at Kommissionen »ikke har fremlagt de afgørelser, på grundlag af hvilke [sagsøgerens] pensionsopgørelser blev udfærdiget siden den 1. april 2015«, har det ikke nogen forbindelse med lovligheden af den skrivelse af 30. november 2017 og af den skrivelse af 31. januar 2018, som blev meddelt sagsøgeren. Det må derfor forkastes.

195 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at Kommissionen må frifindes.

Sagsomkostninger

196 Ifølge procesreglementets artikel 135, stk. 2, kan Retten pålægge endog en vindende part helt eller delvist at betale sagsomkostningerne, såfremt det synes berettiget, henset til denne parts forhold, også forud for sagsanlægget.

197 I det foreliggende tilfælde er det, således som det anføres i præmis 63 ovenfor, beklageligt, at PMO ikke gav nærmere oplysninger om grundene til afgørelsen, som fastslog den første fordring i pensionsopgørelsen for november 2015. Endvidere var PMO efter at have opdaget fejlen vedrørende den for sagsøgeren anvendte multiplikationsfaktor to år om at drage samtlige konsekvenser af den. Desuden var det først ved skrivelsen af 31. januar 2018, at der for sagsøgeren blev fremlagt en fuldstændig tidsplan med angivelse af samtlige tidligere og fremtidige tilbagebetalinger for hver af de tre fordringer. Endelig anførte Kommissionen i sin afvisning af klagen af 27. juni 2018 kun og til dels med urette, at denne ikke kunne antages til realitetsbehandling, uden at forholde sig til realiteten i sagsøgerens argumenter, skønt disse var væsentlige.

198 Under hensyn til samtlige de omstændigheder, der er nævnt i præmis 197 ovenfor, bør det derfor fastslås, at Kommissionen ud over sine egne omkostninger skal betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af ZF's omkostninger.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 2020.

Underskrifter